

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1269/2024
15.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Вуксановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, ВП ... Лесковац, коју заступа законски заступник Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3697/2023 од 07.12.2023. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3697/2023 од 07.12.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3697/2023 од 07.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3697/2023 од 07.12.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 580/20 од 07.07.2023. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због кашњења у исплати накнаде трошкова у вези са решавањем стамбеног питања за временски период од 01.04.2011. године до 06.09.2017. године исплати укупно 423.739,84 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе 02.09.2020. године до исплате, те одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би

могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном пресудом одлучено је да тужиоцу не припада право на накнаду штете због кашњења у исплати накнаде трошкова у вези са решавањем стамбеног питања, који су му признати решењем тужене од 01.03.2017. године за временски период почев од 01.04.2011. године у износу од 935 бодова месечно, те исплаћени 06.09.2017. године у износу од 810.580,48 динара. Одлука је заснована на становишту да је о висини обавезе одлучио надлежни орган коначним и правноснажним управним актом, да је обавеза одређена бројем бодова и тако извршена заштита од обезвређивања вредности динара, те да управни акт не садржи обавезу тужене на исплату законске затезне камате.

Разлози на којима је заснована побијана пресуда не одступају од праксе Врховног суда о условима за остваривање заштите у парничном поступку по постављеном имовинскоправном захтеву, везаном за права која се остварују у управном поступку. Супротно наводима ревизије, одлуке из решења Врховног касационог суда Рев2 344/2022 од 10.03.2022. године, пресуде Рев2 2294/2022 од 25.08.2022. године и решења Рев2 2675/2022 од 06.10.2022. године, за чињенични основ имају утврђење да је тужена држава била у доцњи са исплатом дела зараде, што у овој парници није случај. Наиме, тужилац је туженој, послодавцу, захтев за признавање права на накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања поднео 21.12.2016. године, о овом праву целовито је одлучено решењем тужене од 01.03.2017. године против ког тужилац није користио правна средства, па је оно постало правноснажно 17.03.2017. године. Тужена је добровољно исплатила у целости своју обавезу по решењу, па како она није била у доцњи са исплатом признатих трошкова за период од 01.01.2011. године до измирења обавезе, не постоји правни основ који би водио обавези исплате у висини обрачунате законске затезне камате на месечне износе од времена када је признато право на накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања.

Из изнетих разлога, пошто не постоје правна питања која би налагала потребу одлучивања о изјављеној ревизији као о посебној, одлука у ставу првом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Одлучујући о изјављеној ревизији као о редовној на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

У парницама из радног односа, ревизија је увек дозвољена по члану 441. ЗПП у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У имовинскоправним споровима, какав је предметни, за дозвољеност ревизије је меродавна одредба члана 403. став 3. ЗПП, по којој ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 03.09.2020. године, вредност предмета спора по члану 28. ЗПП је 423.739,84 динара и не прелази законски цензус који омогућује изјављивање овог ванредног правног лека.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**